



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv**

**Cepari, Virgilio**

**Antverpiæ, 1630**

Tentationum contra puritatem tam animo quam corpore expers.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

eamdem se insinuet societatem, ac tum suspicionibus vri; iras subinde inter vtrumque familiarium nasci, atque erumpere in rixas; alterum alterius excusare peccata, & sine correctione tegere; aliaque eius generis multa, vberius à S. Bonaventurâ pertractata; ad quæ Ioannes subiunxerat, illud quoque euidens esse signum improbæ familiaritatis, cum amicus occasionem dat culpæ alicuius admittendæ aut legis violandæ, nec alteri tamen animus est eâ fidentiâ libertateque septus, vt errati aut legis amicum audeat admonere, vel abnuere se id esse commissurum. Intentissimam hanc curam, quâ se Ioannes oculosque suos in officio tenuit, quâ verecundiam semper præstitit, ingluuiem expugnauit, amicitiarum scopulos defugit, tam insigni castitatis prærogatiua Deus cumulauit, vt vitam omnem obscœnis animi corporisque motibus egerit expertem. Quod ornamentum tantò profectò est æstimabilius, quantò inter homines rarius, nec vulgò nisi illis (neque tamen omnibus) concedi solitum, qui mortalibus perpetuò culpis per singulare Dei præsidium immunes, vitam omnem innocentissimè traduxêre. Ac de mentis vacuitate ita enuntiauit domestico cuidam, parcus alioqui rerum suarum laudator. *Ego, inquebat, Dei Virginisq; beneficio, non*  
 F 2 *memini*



*memini me umquam cogitatione vllâ impudicâ oppugnatum: contrâ verò quàm maximè abhorreo à re qualibet contrariâ castitati. Quàm autem auerso fuerit animo ab omni obscenitate, vel eo intelligi potest, quòd, cùm ad legendas suasu meo Confessiones S. Augustini, ob præclarissima quædam opusculi illius lumina, inflammatoſque affectus, adductus eſſet; mox ille, offeſus lectione noxarum (in quas Augustinus præceps ruerat impetu adoleſcentiæ) ad me è veſtigio venit: &, Pater, inquit, non ſapit mihi lectio Confessionum S. Augustini; quo ego intellecto, vt in poſterum lectione abſtineret, imperaui.*

Mordebit haud dubiè hæc narratio eorum animos, afficietque pudore, qui curioſâ Poëtarum & obscenorum librorum volutatione, pernicioſiſſimis ſcilicet malorum auctoſibus ac magiſtris, capiuntur. Quid enim aliud, quàm mentem impuris cogitationibus plenam, laſciuis motibus, fœdiſque imaginibus concitant? quæ animi puritatem labefactant, orationes, ceteraſque mentis exercitationes hebetant penitus atque eneruant.

Neque verò ſola illi mens erat inhonestis cogitationibus vacua, ſed & corpus omnis laſciuiæ expers: quod ego illius ipſius affirmatione didici, qui extremo Decembri anni M. DC. XX. redditurus mihi, vtpote Superiori,



riori, progressus sui rationem, vt legibus moribusque apud nos est receptum, id apertè indicauit, quod singulari beatissimæ Matris beneficio adscribebat, quæ sui non modò vigilantis, verùm etiam dormientis tutelam suscepisset, ex quo priùs semper quàm dormitum iuerat, Angelicam illi salutationem perfoluisset in honorem immaculatæ Conceptionis. At verba illius potiùs, quæ litteris mandata post mortem reliquit, quæq; idem viuus mihi retulit, in medium proferamus.

*Circa castitatem, inquit, de die per Dei gratiam, & auxilium beatissimæ Virginis, nullum sensi motum; noctu, ter vel quater in somno: ac tum sentio me quasi ab aliquo excitari, ab eo tempore quo ante cubitum cæpi dicere Aue Maria, ad honorem immaculatæ Conceptionis beatissimæ Virginis. Vt igitur, quæ ei diuinitus data erant ornamenta, indies augebantur; ita multò quàm antea liberiolem puriolemque se sensit anno M. DC. XXI. qui vltimus fuit vitæ: quo iterùm cum ad XIV. Kalendas Iulias de rebus animi sui ad me referret in proximum renouandorum votorum diem ( qui futurus erat B. Aloysio Gonzagæ festus ) magno suo gaudio narrauit, eo se anno neque interdium, neque noctu, neque in vigiliâ, neq; in somno, per singularem beatissimæ Virginis opem, vllam aut animo cogitationem aut phan-*



taliâ imaginem, aut corpore motum castitati  
 repugnantem percepisse ; sicque vt scripto  
 circumferre consueuerat, quæ mecum com-  
 municabat, ita ea his verbis consignarat : *Cir-  
 ca castitatem nihil sensi, nec vquam melius  
 mihi videor habuisse beneficio beatissimæ Virgi-  
 nis.* Et cum eo sanè cõuenit, quod & P. Tho-  
 mas Massucci, (qui per id tempus confessio-  
 nibus eius audiendis vacabat ) testatus est,  
 Ioannem neque per vigiliam neque per som-  
 num turpibus vllis cogitationibus vquam  
 fuisse concitatum. Quæ omnia cùm à quo-  
 piam Collegij Romani Sacerdote narrata  
 essent Illustrissimo Cardinali Bellarmino, ad  
 D. Andree agentis, solutus in lacrymas Cardi-  
 nalis cum admiratione; Singularem profectò  
 gratiam, inquit, Iuuenis (qualis Ioannes erat)  
 valentis ac spiritibus pleni! Quid igitur miri,  
 fuisse eum vulgò ab omnibus pro Angelo  
 habitum, eoque nomine appellatum, quando  
 humanis alligatus membris, humanæ dege-  
 ret expers miserix, contenderetque cum ipsis  
 Angelis de palmâ castitatis? Nam hi, vt ait  
 Bernardus, etsi virginitate quidem glorien-  
 tur, quia tamen extra carnem, feliciores sunt  
 hac parte quàm fortiores: at fortunatissimus  
 hic Adolescens in medijs cupiditatum ardo-  
 ribus non modò non vrebatur, sed ne qui-  
 dem incalescebat: diceres communem na-  
 turæ

*A. P. Tho-  
 mæ Bisdq-  
 mini.*